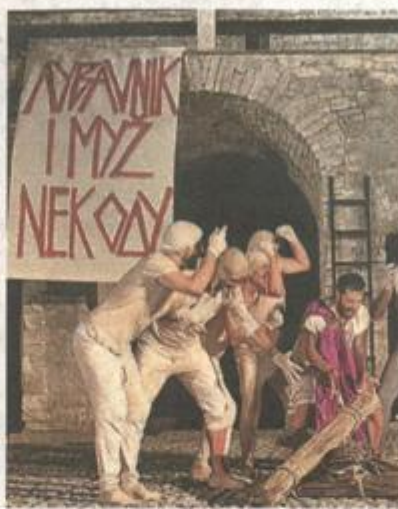

TEATAR

INK PULA

PREMIJERA Dojmljiv rad Manfreda Schweigkoflera na Kaštelu

“Lizistrata” je pametna, raspjevana i drsko bezobrazna predstava

Redatelj je napravio čudo u Puli, a sve u mjesec dana, od čega samo tjedan u zahtjevnom prostoru

PIŠE
TOMISLAV ČADEŽ

Manfred Schweigkofler, talijanski redatelj, napravio je čudo u Puli: režirao je fantastičnu predstavu, pametnu, raspjevanu, u čakavski dijalekt uglavljenu, uz štokavicu, pa i ekavicu, a u svega mjesec dana, od toga svega tjedan u prostoru, zahtjevnom i teškom, na Kaštelu, gdje kamena masa upija energiju, glasove i prezentnost.

Redatelj je dosad napravio kakvih sedamsto režija, što je vje-

rojatno tajna spomenuta čuda, a ima stalna, očito vješta pomoćnika, i kao redatelja i kao dramaturga, Franza Brauna, koji režira mnoge detalje i brine se za mikrokozmos mizanscena te za gegove.

TEMPO Schweigkoflerova Lizistrata, u sočnom prijevodu s talijanskoga Đanina Buboleta, jest onakva kakva je i Aristofanova, aktualna i drsko bezobrazna.

U tekstu ima dosjetki: s vremenom shvatiš da su Atenjani Hrvati, a Spartanci Srbi, dakle duhovito i jednostavno

Tekst je iznesen onakvim kakav jest uz nekoliko bitnih novih dosjetki: primjerice da s vremenom shvatiš kako su Atenjani Hrvati a Spartanci Srbi. Predstava je dakle duhovita i jednostavna, raspjevana upravo gdje bi zblivanje “htjelo” da se kaže nešto više, a radnja, čija se rekao bih tobože apsurdnost, upravo radosno ocrta i u našem vremenu, teče hitro, neprestano pogonjena gegovima te jednom zajedničkom, usklađenom glumačkom energijom velikoga ansambla. Gotovo dva sata proteknu a da se ništa ne zakomplicira, tempo ne padne, ne počinje se filozofirati i već kako to inače u nas na sceni, osobito ambijentalnoj, često bude...

Premda je mnogo takozvanih malih uloga, uloga bez riječi, apsolutno nitko, opet kako smo na-

vikli u nas, ne “gluvari” na sceni i svatko je ondje gdje bi bilo dobro da jest i svatko nosi kakav karakter.

Ulogu scenografije dijelom su sretno preuzeli upravo izvanredni kostimi Desanke Janković, koja je zaposlena u Istarskom narodnom kazalištu kao voditeljica krojačke radionice i fundusa, garderobijerka i rekviziterka, a i ozbiljna je kostimografkinja, koja je riješila nekoliko kompleta kostima eto toliko maštovito a čisto, pa i praktično, zbilja odlično.

Kad je posrijedi sama gluma, izvrsna je, dakako, najprije, Mada Peršić kao Lizistrata. Njoj jedinoj nije uloga da se “zabavi”, jer je u nekoj vrsti pozitivne manije pa zapravo ni ne komunicira ni s kim tko nije neposredno zainteresiran za njezinu misiju. Ta je njezina vedra “zagledanost” tolika da tobože niti publiku ne primjećuje.

ŽENE UROTNICE Taj vješt redateljski postupak čini da jedino ona “ne vidi” ništa izvan svojih motiva. S vremenom postaje zanosna u svojoj ludoj depresiji, a njezina volja toliko je jaka da se čini prirodnim što je ostale žene, urotnice, htjele-ne htjele, slijede. Takav jedan “samostanski” lik tek kad zapjeva otkriva koliko i ona zapravo jedva čeka da završi misiju koju je eto provela u djelo: seksualni štrajk žena koji eto traje sve dok muškarci ne potpišu primirje.

Mnogo je u predstavi istaknuto lijepih običaja starih Grka, nji-

Medu muškim ulogama, koje su odreda karikature, najbolji su Valter Roša, Luka Mihovilović i Deni Sanković

hova, rekao bih, praktična osviještenost, a taj sočan svijet pučkoga krvotoka i rječotvorja izvanredno je dala mlada Lara Živolić kao Kalonika. Privremena antagonistica Lizistratina, Lampita, također je izvrstan rad Mirjane Đan, čija ekavica jest upravo šarmantna. Mirina Gale Nikolić ujedno je i komična i ozbiljna, a među svim akterima, a pjeva ih mnogo, ona je najbolja, krasi je sočan, zvonak alt velika obujma i lijepe, prigušene boje.

Kritila Andree Lončarić radosna je i pritajeno koketna, Kalika Mie Krajcar konkretna i idealno nametljiva, a Linda Kliman je energična Beočanka.

Medu muškim ulogama, koje su odreda karikature, očito namjerno i u Aristofana i u Schweigkoflera, nema loše, a ima i vrlo uspješnih, prije svega Luka Mihovilović kao Kinesija, Deni Sanković kao Nikodika i Valter Roša kao Drako.

Dojmljive su masovne scene, osobito prepirka Atenjana (Hrvata) i Spartanaca (Srba), gdje sam prvi put vidio da bi takva jedna tema zbilja bila smiješna otkako se dogodila agresija na Hrvatsku. Hrvati u bijelome, malko umišljeni, i Srbi u crnome, malko tobože “duševni”, pa se hrabre međusobno “samo kulturno, bre”, zaista su smiješni. I inače je ekavica, koju još “upražnjava” Lampita, onako baš provokativno autentična. ■